

Stibe, og sagde, at det vilde svare til 6 store Stibe for hver Million Mennesker i vor Nation, og han troede, at England næppe havde saa mange. Jeg havde saa taget Befolkningen i England, eller rettere Storbritannien, altsaa Skotland og Irland med, og jeg troede, at jeg der var i Overensstemmelse med den ærede Krigsminister, hvad jeg tror endnu. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 2den Valgkreds sagde imidlertid, at for Danmarks Bedkommende skulde jeg tage Grønlanderne og Islanderne med samt Beboerne af St. Thomas og St. Croix og for Englands Bedkommende medregne Indien og samtlige engelske Kolonier. Nu vel, det har jeg gjort, og det har da vist sig, at England er — det Land, hvis Flaade er den allerældstgjorte! Endelig sagde det ærede Medlem i Anledning af, at jeg havde omtalt et Rygte, som alle de Herrer kende, om at det skulde være Meningen til syvende og sidst at faa et Kompromis, hvorved de andre Baaben skulde forringes til Fordel for Fæstningsartilleriet, at jeg selv havde udtalt, at mine Bevøiser kun vare Rygter. Slikt har jeg selvfølgelig aldrig udtalt, det vil det ærede Medlem ogsaa kunne se af Folketingets Forhandlinger. Endelig talte det ærede Medlem om en Saga i Anledning af, at jeg havde sagt, at det var bedre for en Krigsmand at have et Sværd uden Skjold end et Skjold uden Sværd. Han ansøgte, at under Etiden kastede Vikingerne deres Sværd bort for at klemme paa med deres Skjolde. Det har jeg ikke kunnet faa ud af nogen Saga. Derimod kan jeg godt erindre en Saga — jeg tror det var Njals Saga — hvori der stod om en Bersærk, som gav sig til at gaa paa skraa og bide i sit Skjold. Dette anføres imidlertid ikke for at vise, hvilken udmærket Maade han anfaldt sine Modstandere paa, men for at vise, hvor arrig en saadan Bersærk kunde blive. Jeg henstiller til de ærede Herrer, navnlig militære Herrer, som ville angribe mig for mine Udtalelser, at de bruge skarpe Baaben, og at de angribe mig paa de Steder, hvor der er Blottelser; at gaa paa skraa og bide i Skjoldet, stræmmer mig virkelig ikke. — Af det, den ærede Krigsminister har udtalt, var der et Par Punkter, som jeg ikke finder ganske rigtige. Den ærede Krigsminister sagde, at det var ganske barokt, hvad jeg havde udtalt om, at man ikke skulde tale om vort Forsvarsvæsen, men meget mere skulde kalde det vort Angrebsvæsen, og det blev ogsaa sagt fra andre ærede Medlemmer, at det, jeg vilde have, altsaa var Angreb, og at jeg vilde have, at Landet skulde blæse sig op og angribe til højre og venstre, Stor-

magter og Naboer. Det er nu imidlertid saa heldigt, at det, jeg har sagt, er blevet ganske rigtigt gengivet i Rigsdagstidenden, og med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse det Par Linier. Der staar: „En Nation, som overhovedet vil kæmpe, kan lige saa lidt gaa i Kampen alene med et Skjold uden Sværd som et Individ — naar man har Valget, saa maa man hellere gaa i Kampen med et Sværd men uden Skjold, end omvendt. Derfor vil jeg sige, at det vilde være langt fornuftigere — jeg siger, vel at mærke, ikke, at det vilde være fornuftigt, men jeg siger, det vilde være fornuftigere — at tale om vort Angreb, vort Angrebsvæsen, end at tale om vort Forsvar og vort Forsvarsvæsen“. Jeg mener, at dette altsaa i og for sig er noget ganske andet. Endelig skal jeg slutte med at gøre opmærksom paa, at den ærede Krigsminister sagde, at det, som jeg ønskede, var en Folkevæbning, og at jeg, ikke her men ved andre Lejligheder, ude omkring i Befolkningen, havde udtalt, at det, som jeg kunde ønske at se, var et velpudset Gevær over hver Mand's Sengested. Det er ganske rigtigt, det har jeg sagt, og det vedkender jeg mig. Men naar jeg har sagt det paa en saadan Maade, at den ærede Krigsminister husker det, saa er det, fordi jeg har søgt at sammentrænge min Tanke i saa faa Ord som muligt. Hvis jeg havde udviklet mine Tanker derom, saa havde ingen lagt Mærke dertil, og saa havde den ærede Krigsminister heller ikke husket det. Naar jeg har sagt: et vel pudset Gevær, har jeg, om jeg saa maa sige, sammentrængt min Tanke. Naar da den ærede Krigsminister sagde, at hvis hver Mand fik et velpudset Gevær, vilde det ikke vare længe, inden det rustede, saa er det ganske vist, at under de nuværende Forhold vilde det let komme til at ruste, men jeg har netop ved at bruge Udtrykket et velpudset Gevær villet antyde, at der i Befolkningen vilde være en Følelse af, at der derved var lagt en Kraft i dens Haand, at der samtidig var lagt et Ansvar paa den, og at Befolkningen derfor nok vilde se til at holde Geværerne vel pudsede. Naar saa den ærede Minister spurgte, hvilken Opgave jeg havde tiltænkt de Geværer, saa havde jeg tiltænkt de Geværer den Opgave, at blive anvendte mod enhver, som vilde true Folkets Frihed.

Wagner: Det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (B. Dinesen) udtalte sig, som om han havde opfattet mine Bemærkninger til ham som humoristiske. . . .